

BULGARIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
BULGARE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
BÚLGARO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)
Mardi 3 mai 2005 (matin)
Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Направете коментар на един от следните откъси:

1. (а)

Тая ненадейна среща ни сблъсква с нашия живот – досегашен и предстоящ. Пътят, който се изнизва под гумите на колата, ни навежда на размисъл върху собствения ни път, назад и напред. Откъде тръгнахме и докъде стигнахме? Сякаш този компактен миг на срещата кондензира в себе си целия ни живот, минал и бъдещ. Дали не сме допуснали някаква органична грешка? А как самоуверено мислехме, че съдбата ни е изкована образцово от собствената ни воля в името на големия идеал. Не сме ли изтървали някаква незабележима, но важна брънка? Може би най-важната? Едва сега опомнени, долавяме, че нещо насъщно ни е липсвало през всички изминали години, и че това нещо ще ни липсва още по-неутолимо през всички предстоящи дни до самия край. Но какво е в същност то?

- Трябва да съм в София преди края на работния ден. Благодаря, че предложи да ме закараш. Сега какво работиш?

- Преизпълнявам план.

15 - И още?

- Губя си времето.

- Нима целият живот не е изгубено време?

- Как хвърчат годините!

- Всичко се оказа по-сложно. . .

20 - Какво тичане беше тогава. . .

- Поддържало ни е бодри и тънки.

- Не е било толкова лошо.

- Но не знаехме да го ценим.

25 Сякаш всеки говори сам на себе си. Репликите ни могат да се разменят – това, което казвам аз, да го кажеш ти и обратно. Нищо няма да се промени. Дватама сме тоя, който задава въпроси и чака отговор. Но отговорът трябва да дойде от някакъв трети, невидим и смътно присъстващ. Времето помежду ни. То крие отговора, от който се боим. Едно малко отклонение от пътя ни срещна. А дали целият ни живот не е бил едно отклонение?

30 Времето помежду ни. То седи като пътник, когото не можем да изгоним.

Прашен, уморен, всезнаещ. Кара ни да се обърнем към собствените си минали крачки. . .

Все по-често отклоняваш очи от пътя към моето лице. С повод и без повод.

35 Търсиш отпечатъци от пръстите на времето по лицето ми. Сваляш черните очила. Виждаш ме в днешния ми облик: със загара от слънцето и живота, с тънка мрежа от бръчки около устата като следи от буйния ми смях – вълнисти следи от смеха, които сега звучат тъжно. И, едновременно, върху мургавия, поизносен фон на това лице – моето студентско лице отпреди седемнайсет години, младо, бяло, още търсецо своя днешен израз. Пред 40 погледа ти се наслагват едновременно всички мои образи, които само ти в света можеш да съзреш: лицето ми при светкавиците при първата ни среща, след първата целувка, днес при изненадата на срещата с тебе, утре през новите вълни от бръчки, след години, когато не би ме вече познал, дори и ти. . .

Очите на първата ни любов. Те са най-силната, неизтриваема памет за нашия

45 образ. Само те могат да ни видят през реката на времето, която всеки ден
подмолно заличава по някоя наша черта, всекичасно ни отнема и поройно
отвлича завинаги нещо наше, характерно, и впечатва нещо ново, изплъзващо
се от погледа на другите, които са близо край нас, пък и от собствения ни
50 поглед. Течащите промени могат да бъдат уловени само от очите, които са ни
обичали в нашата ранна младост. . . А промените – това е човекът.

Блага Димитрова, *Отклонение* (1973)

1. (b)

ДЪЖД

Моя едра жена, моя топла и родна земя,
прельстен от звъна на пръстта, от вика на пустините влюбени,
тича тъмен дъжда и, разголил космата снага,
ще преспи тази нощ, ще лежи в твойте пламнали угари.

5 Грeят люспи във кръв и дълбоки зелени очи
и кафявият лъч от плътта на дъжда и на дявола.
Ах, разкрий своята гръд и гори в вечността, и кънти,
моя родна земя, моя пръст, моя радост запалена.

10 Колко черна любов, колко черна, зелена вода
и потоци от мрак преминават и тънат във глината.
Като бесен възторг, като бунт тътне днеска дъжда
и целува, и пей, и ридае и свети в пустинята.

15 Моя едра жена, моя родна и черна земя,
приеми го и пей във прегръдките топли и пламнали.
Като тъмен жребец, като мъж иде днеска дъжда,
и ликува пръстта, и танцуват дървета и камъни.

Никола Фурнаджиев (стихосбирка “Пролетен вятър”, 1925)
